EUROPEISKA UNIONENS RÅD

Bryssel den 30 juni 2004 (27.7)
(OR. en)

10999/04

CORDROGUE 53

NOT

från:	Det nederländska ordförandeskapet
till:	Den övergripande arbetsgruppen för narkotikafrågor
Föreg. dok. nr:	9595/04 CORDROGUE 36 + REV 1
Ärende:	EU:s narkotikastrategi (2005–2012)

Inledning

Den 8 juni 2004 beslutade rådet att en ny integrerad och välavvägd narkotikastrategi för perioden efter 2004 skulle fastställas.[1] Den ram och de prioriteringar som införs genom den nya strategin skall utgöra grundvalen för två på varandra följande treåriga EU-handlingsplaner mot narkotika (som vardera skall följas av en utvärderingsperiod på ett år).

Denna nya narkotikastrategi grundar sig först och främst på de grundläggande principerna i EU-lagstiftningen och upprätthåller i alla avseenden de värden som unionen bygger på: respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstatsprincipen och respekt för de mänskliga rättigheterna. Den syftar till att skydda och förbättra välbefinnandet i samhället och för individen, ge allmänheten en hög nivå av säkerhet samt ta itu med narkotikaproblemet på ett välavvägt och integrerat sätt.

[1] CORDROGUE 36: Dokument från det irländska ordförandeskapet till den övergripande arbetsgruppen för narkotikafrågor om Dublinkonferensen om EU:s narkotikastrategi – vägen framåt den 10-11 maj 2004.

I strategin beaktas relevanta internationella konventioner. FN-konventionen om narkotika (1961), FN-konventionen om psykotropa ämnen (1971) och FN-konventionen mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen (1988) utgör viktiga rättsliga instrument när det gäller kontroll av tillgången till narkotiska ämnen. Dessutom bekräftades vid FN:s generalförsamlings särskilda session om narkotika 1998 betydelsen av en integrerad och välavvägd strategi där minskning av tillgången och minskning av efterfrågan är ömsesidigt förstärkande element i narkotikapolitiken.

För att kunna ta ett samlat EU-grepp på narkotikaproblemet bygger strategin på de rättsliga grunder som tillhandahålls av det nuvarande EU- och EG-fördraget (artikel 152 i EG-fördraget, artiklarna 31.1 e och 34.2 b i EU-fördraget samt avdelning V i EU-fördraget), men det tas även hänsyn till EU:s framtida konstitution (artiklarna I-15, I-39, III-172, III-179 samt III-206 och följande).

I enlighet med de relevanta bestämmelserna i EU-fördraget understryks i denna strategi betydelsen av att det tas vederbörlig hänsyn till subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen i samband med alla åtgärder som vidtas. Strategin är också avsedd att lämna utrymme för lokal, regional, nationell och övernationell dynamik och potentialitet. Även medlemsstaternas och EU-institutionernas organisatoriska och finansiella restriktioner beaktas.

Slutligen tas det i denna strategi hänsyn till EU:s narkotikastrategi 2000–2004, EU:s handlingsplan mot narkotika (2000–2004), utvärderingen efter halva tiden av handlingsplanen, rådets reaktion på utvärderingen efter halva tiden och resultaten av den slutliga utvärderingen.

1. Inledning

Narkotikaproblemet kan betraktas ur olika perspektiv – det politiska perspektivet, forskningsperspektivet och allmän praxis på fältet. Den lagstiftning och de politiska riktlinjer genom vilka strategin kommer att få sin slutliga utformning måste beakta alla dessa infallsvinklar.

Med beaktande av fördragen, andra relevanta europeiska politiska instrument samt erfarenheterna från det senaste årtiondet fastställer rådet två huvudsakliga mål när det gäller narkotika. De kan sammanfattas på följande sätt:

- EU strävar efter att kunna bidra till att en hög nivå uppnås på hälsoskyddet, välbefinnandet och den sociala sammanhållningen genom att komplettera medlemsstaternas åtgärder för att minska narkotikarelaterade hälsoskador, bland annat information och förebyggande.
- EU och dess medlemsstater eftersträvar en garanterad, hög nivå av säkerhet för allmänheten genom åtgärder mot storskalig narkotikaframställning, gränsöverskridande narkotikahandel och avledning av prekursorer, och genom förstärkning av de förebyggande åtgärderna mot narkotikarelaterad brottslighet genom effektivt samarbete som bottnar i ett gemensamt grepp.

Den nuvarande integrerade, tvärvetenskapliga och välavvägda metoden att kombinera minskning av efterfrågan och minskning av tillgången kommer att förbli grunden för unionens sätt att hantera narkotikaproblemet i framtiden. Denna metod kräver samarbete och samordning. Med hänsyn till problemets övergripande karaktär måste detta samarbete och denna samordning uppnås inte endast inom ett stort antal sektorer, bland annat välfärd, hälso- och sjukvård, utbildning samt rättsliga och inrikes frågor, utan även i förbindelserna med icke-medlemsstater och internationella forum. En välavvägd hantering av narkotikaproblemet kräver också tillräckligt samråd med en bred grupp som företräder de relevanta icke-statliga organisationerna och det civila samhället. Deras rekommendationer bör beaktas särskilt när handlingsplaner utarbetas.

Med denna nya narkotikastrategi avser man att utnyttja befintliga instrument i stället för att skapa nya. Dessutom manas det uttryckligen till ett "tematiskt" eller "regionalt" sätt att hantera narkotikarelaterade problem. Detta innebär att medlemsstater som står inför ett gemensamt problem kan undersöka möjligheten till intensifierat (operativt) samarbete, särskilt när det gäller operativa frågor, för att ta itu med problemet på ett effektivt och verkningsfullt sätt. Andra medlemsstater, som kanske inte står inför samma problem, får fritt avgöra om de vill medverka vid initiativ av denna typ eller inte.

Strategin koncentrerar sig på två politiska områden, minskning av efterfrågan och minskning av tillgången, och två övergripande teman, internationellt samarbete och information och utvärdering. För att underlätta det praktiska genomförandet är det tillrådligt att utarbeta två på varandra följande handlingsplaner mot narkotika, på grundval av denna strategi och med beskrivningar av särskilda ingripanden och åtgärder.

Kommissionen anmodas att utarbeta utkast till handlingsplaner för rådets övervägande (för perioderna 2005–2007 och 2009–2011, varvid åren 2008 och 2012 skall reserveras för utvärderingen av respektive handlingsplan) i samförstånd med Europaparlamentet, ECNN, och Europol och i samråd med relevanta organisationer i det civila samhället. Denna narkotikastrategi 2005–2012 skall utgöra grunden när handlingsplanerna görs upp.

Med vederbörlig hänsyn till det nuvarande läget beträffande narkotika i var och en av de 25 medlemsstaterna och den varierande narkotikasituationen i olika regioner kommer medlemsstaters och medlemsstatsgruppers åtgärder att väljas ut för införande i handlingsplanen på grundval av fem kriterier:

1. Åtgärder på EU-nivå måste erbjuda ett tydligt mervärde och resultaten måste vara mätbara och realistiska. De avsedda resultaten bör anges i förväg.
2. I handlingsplanerna måste det tydligt anges inom vilken tidsram åtgärderna bör genomföras (helst under handlingsplanens period) och vilka personer som är ansvariga för att verkställa dem och rapportera om framstegen.
3. Insatserna måste direkt bidra till att minst ett av de mål eller prioriteringar som anges i strategin uppnås.
4. Ingripandena måste i skälig grad vara kostnadseffektiva.
5. Antalet ingripanden eller insatser inom varje område skall vara begränsat.

Kommissionen uppmanas att särskilt se till att det skapas kopplingar mellan initiativ på områdena för minskning av efterfrågan och tillgång. Beträffande denna fråga skall kommissionen och rådet hela tiden utnyttja de kunskaper och den expertis som finns att tillgå inom specialistorganisationer, både inom EU (ECNN och Europol) och utanför unionen (Europarådet och FN:s drog- och brottsbekämpningsbyrå). Kommissionen, rådet och Europaparlamentet kommer även att uppmuntras att sörja för tydlig samordning mellan sina respektive insatser mot narkotika. Inom rådet kommer den övergripande arbetsgruppen mot narkotika att ha en nyckelroll i detta strävande.

Vid slutet av 2012 bör det ha gjorts framsteg med alla prioriteringar på de områden som definieras i strategin. Detta skall uppnås genom ingripanden och åtgärder på medlemsstatsnivå, medlemsstatsgruppsnivå och EU-nivå samt i samarbete med tredjeländer och internationella organisationer som Europarådet och FN. Utvärderingen av handlingsplanen mot narkotika kommer att skötas av kommissionen, i samarbete med ECNN, Europol och medlemsstaterna.

2. Samordning

För att kunna få en integrerad, tvärvetenskaplig och välavvägd strategi att angripa problemet med bör en samordningsmekanism vidareutvecklas på europeisk nivå. Handlingsplanerna bör omfatta åtgärder som kommer att bidra till en ytterligare utveckling av de europeiska samordningsmekanismerna.

Anslutningen av tio nya medlemsstater till Europeiska unionen gör frågan om samordning ännu mer brådskande. I slutet av 2003 utfärdade Europeiska kommissionen ett meddelande om denna fråga[2]. Denna strategi syftar till att ta hänsyn till medlemsstaternas och kommissionens fastställda uppfattningar om samordning på området för narkotikapolitik.

Samordning av narkotikapolitiken på EU-nivå bör hanteras av den övergripande arbetsgruppen för narkotikafrågor. Arbetsgruppens roll och uppdrag är att genomföra den politik som rådet utarbetar. Den övergripande arbetsgruppens ledande roll bör garantera konsekvent hantering under hela löptiden för strategin och handlingsplanerna och även för varje enskilt projekt inom dessa – oberoende av vem som innehar ordförandeskapet i gruppen.

De andra relevanta arbetsgrupperna inom rådet, t.ex. arbetsgruppen för polis- och tullsamarbete, den sektorsövergripande arbetsgruppen mot organiserad brottslighet och arbetsgruppen för folkhälsa bör inte bara hållas informerade om innehållet i denna narkotikastrategi utan också inbegripas i genomförandet genom handlingsplanerna.

Ett av de områden där samordning är av stor betydelse är det internationella samarbetet (dvs. utanför EU). Den sektorsövergripande arbetsgruppen bör regelbundet ägna uppmärksamhet åt de externa aspekterna av narkotikapolitiken. Gruppen bör sörja för informationsutbyte och lägga grunden för en synlig och effektiv extern politik.

Den kapacitet som finns tillgänglig på EU-nivå utnyttjas inte fullt ut på grund av dålig samordning mellan organisationer, vilket i sin tur härrör delvis från de olika politiska ramar inom vilka dessa organisationer arbetar.

---

[2] CORDROGUE 98/KOM(2003) 681 slutlig.

Vad som behövs är en samordnande struktur som kopplar EU till andra internationella partner på europeisk nivå, t.ex. Pompidougruppen, WHO och FN:s drog- och brottsbekämpningsbyrå. Lösningar bör emellertid inte eftersträvas genom inrättande av nya institutioner, utan genom att uppgifterna fastställs på nytt, samarbetet förbättras och budgetanslagen övervägs på nytt.

Inom enskilda medlemsstater är nationella samordnare av narkotikafrågor ansvariga för samordningen inom sitt eget land och för utarbetande och genomförande av den nationella politiken. De är *de facto* narkotikastrategins och handlingsplanernas slutanvändare. Därför är det viktigt att nationella samordnare av narkotikafrågor hålls underrättade om utvecklingen inom den övergripande arbetsgruppen för narkotikafrågor och vice versa. Vid de möten för samordnare av narkotikafrågor som hålls varje halvår bör större tonvikt läggas vid att reflektera framstegen med EU:s strategi och handlingsplaner mot narkotika och rapport bör avläggas för den övergripande arbetsgruppen för narkotikafrågor och för rådet.

3. Politikområde: Minskning av efterfrågan

Utgående från tidigare erfarenheter – som vunnits t.ex. genom genomförande och utvärdering av gemenskapens handlingsprogram för att förebygga narkotikaberoende – skall Europeiska unionen intensifiera sin verksamhet på området för minskning av efterfrågan.

När det gäller minskning av efterfrågan kommer EU:s narkotikastrategi 2005–2012 att eftersträva följande konkreta, fastställbara resultat:

> *Mätbar utveckling och förbättring av ett effektivt och integrerat övergripande och kunskapsbaserat system för förebyggande, behandling och minskning av skadorna inom EU:s medlemsstater i syfte att avsevärt bidra till minskning av efterfrågan på narkotika och av narkotikarelaterade skador.*

Det bör noteras att

a) förebyggande är att föredra framför behandling när det gäller att minska narkotikarelaterade skador och att minskning av skadorna är att föredra framför att avstå från ansträngningar att minimera hälsoriskerna för narkotikamissbrukare och för samhället som helhet, och att
b) förebyggande åtgärder, behandlingsalternativ och åtgärder för att minska skadorna bör erbjudas på ett integrerat sätt.

Med hänsyn till problemets natur och behovet av att kunna skapa ett mervärde på europeisk nivå uppmanas rådet och kommissionen att prioritera följande områden och ta itu med dessa frågor i de framtida handlingsplanerna genom gemensamma åtgärder, överföring av insikt och erfarenheter samt intensifierat samarbete, särskilt på operativa områden, mellan medlemsstaterna. I detta hänseende är det också nödvändigt att ta hänsyn till de olika nivåer på hälsorisker som följer av olika typer av narkotikamissbruk (t.ex. blandmissbruk och missbruk under graviditeten).

På området för minskning av efterfrågan har följande prioriteringar fastställts:

1. Att förbättra effektiviteten och hållbarheten hos narkotikaförebyggandet och öka medvetenheten om narkotikarelaterade risker genom att sprida pålitlig information av hög kvalitet till ungdomar och särskilda målgrupper.

2. Att förbättra tillgången och tillträdet till behandlingsprogram, inbegripet psykosocial vård, som visat sig vara verksamma i alla EU-medlemsstater. Behandlingen av hälsoproblem som härrör från användning av laglig och olaglig narkotika bör bli en integrerad del av gemenskapens hälsopolitik.

3. Att förbättra tillgången till åtgärder för minskning av skadorna; dessa bör integreras i de nationella behandlingsalternativen. I detta hänseende bör särskild vikt fästas vid hiv/aids och andra smittsamma sjukdomar som sprids via blod.

4. Politikområde: Minska tillgången

När det gäller att minska tillgången skall EU:s strategi mot narkotika 2005–2012 och handlingsplanerna mot narkotika ge följande konkreta, fastställbara resultat senast 2012:

En mätbar förbättring i verkningsgraden, effektiviteten och kunskapsbasen för EU:s brottsbekämpande ingripanden och åtgärder som riktar sig mot storskalig framställning av och olaglig handel med narkotika och avledande av prekursorer; denna skall uppnås genom koncentration på den narkotikarelaterade organiserade brottsligheten, utnyttjande av befintliga instrument och ramar, inriktning på regionalt och tematiskt samarbete samt utvecklande av metoder för att intensifiera de förebyggande åtgärderna i samband med narkotikarelaterad brottslighet.

När det gäller EU:s rättsliga och polisiära narkotikapolitik är det ändamålsenligt att koncentrera sig på följande prioriteringar och att i enlighet med detta välja ut de åtgärder som skall tas med i handlingsplanerna:

1. *Intensifiering av det faktiska samarbetet mellan medlemsstaterna vid brottsbekämpningen genom utnyttjande av befintliga instrument och ramar.*
   Det har skapats flera instrument och ramar under de senaste åren, bland annat gemensamma utredningsgrupper, den europeiska arresteringsordern, Europol och Eurojust samt förverkande av tillgångar. Vi bör bättre lära känna deras effektivitet, verkan och fullständiga potential innan vi inför nya åtgärder och förordningar på EU-nivå.

2. *Förstärkt samarbete vid brottsbekämpningen mellan medlemsstater som har gemensamma intressen och/eller står inför samma narkotikarelaterade problem.*
   Bättre möjligheter kunde skapas för medlemsstater som står inför samma problem (t.ex. olaglig handel med prekursorer, kokainsmuggling via flygplatser, heroin- eller cannabissmuggling sjövägen eller framställning av narkotika) att slå sig ihop om ett projekt för att försöka finna lösningar.

   Detta kommer förhoppningsvis att göra polisiära och rättsliga åtgärder på narkotikaområdet effektivare. Sådana projekt kan t.ex. bestå av gemensamma utredningar, utredningsgrupper eller konferenser om särskilda teman. På detta område bör Europols och Eurojusts resurser utnyttjas fullt ut. De kunskaper och erfarenheter som förvärvas genom gemensamma projekt bör meddelas alla EU-medlemsstater, så att bästa praxis kan tillämpas på annat håll.

3. *Intensifierade brottsbekämpande strävanden inriktade på icke-medlemsstater, särskilt producentländer och områden längs med transportvägarna.*
   Sedan de flesta av de inre gränserna avskaffades har EU blivit en ännu mer attraktiv marknad för olaglig narkotika. När de olagliga produkterna väl finns inom unionen kan de säljas mer eller mindre fritt utan att detta väcker tullens eller de nationella brottsbekämpande myndigheternas uppmärksamhet. Den internationella organiserade brottsligheten respekterar inte nationella gränser eller nationella myndigheter och därför bör det europeiska samarbetet med kontrollen av högriskvaror som införs i unionen intensifieras. Tullmyndigheterna bör samarbeta för att genomföra denna politik. När det gäller brottsbekämpande insatser utanför EU är det väsentligt att utvidga nätverket med EU-sambandsmän i tredjeländer. Med vederbörlig hänsyn till EU:s grundläggande principer bör det vidtas energiska åtgärder för att främja och utvidga samarbetet med brottsbekämpande organ i tredjeland.

4. *EU:s samarbete rörande brottsbekämpningen på narkotikaområdet skall koncentreras på storskalig framställning, olaglig narkotikahandel över EU:s inre gränser och brottsliga nätverk som ägnar sig åt denna verksamhet, varvid hänsyn skall tas till subsidiaritetsprincipen och till mångfalden inom den befintliga narkotikapolitiken.*
Mervärdet hos en EU-strategi framträder tydligt när strategin koncentreras på allvarligare brottslighet med verkningar i mer än en medlemsstat. Naturligtvis bevarar medlemsstaterna sin frihet att vidta ytterligare åtgärder, t.ex. mot brottslighet på gatunivå. Medan det behövs strategiska åtgärder för att sätta stopp för flödet av narkotika från tredjeländer till EU får man inte glömma bort att det också framställs narkotika inom EU, även för export till tredjeland.

5. Övergripande tema: Internationellt samarbete

På området för det internationella samarbetet kommer EU:s narkotikastrategi 2005–2012 att eftersträva följande konkreta, fastställbara resultat:

En mätbar förbättring som visar sig i effektiv och mer synlig samordning mellan medlemsstaterna och i främjande och utarbetande av en väl avvägd strategi för narkotikaproblemet i kontakterna med internationella organisationer, inom internationella forum och i kontakterna med tredjeländer, i syfte att minska narkotikaleveranserna till Europa och efterfrågan på narkotika i prioriterade områden.

Narkotikaproblemets globala natur gör att det krävs en internationell och multilateral angreppsvinkel. Samordningen och samarbetet måste intensifieras, både bilateralt (mellan unionen och tredjeländer) och inom internationella organisationer och forum.

Beträffande de yttre förbindelserna har följande prioriteringar fastställts:

1. *Samordnat, effektivt och mer synligt uppträdande av unionen i internationella organisationer och forum i syfte att stärka och främja en väl avvägd strategi för narkotikaproblemet.*
EU bör sträva efter att utvidga sitt politiska inflytande på den internationella arenan och uppnå maximal verkan med de resurser unionen ägnar åt att bekämpa narkotikaframställningen och den olagliga narkotikahandeln och att minska efterfrågan på narkotika.

Medlemsstaterna och kommissionen skall hålla samråd inom rådet i syfte att utarbeta en gemensam metod och samordna sina åtgärder inom internationella forum beträffande narkotikaproblemet. Denna gemensamma metod bör – liksom i det förflutna – inriktas både på unionens strävanden inom internationella organisationer och forum som FN:s drog- och brottsbekämpningsbyrå och Dublingruppen och på unionens förbindelser med tredjeländer.[3]

2. *Särskilda ansträngningar riktade mot kandidatländerna (Bulgarien, Rumänien, Turkiet) och länderna i stabiliserings- och associeringsprocessen (Albanien, Bosnien och Hercegovina, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Kroatien och Serbien och Montenegro).*
Unionen måste göra en särskild ansträngning i Balkanområdet som en del av den övergripande strategin för ett vidare Europa, både på grund av den geografiska närheten och därför att området utgör en viktig transportväg för den olagliga narkotikahandeln. Samarbetet med ovan nämnda kandidatländer och potentiella kandidatländer kommer att utökas på många områden, inte minst området för rättsliga och inrikes frågor.

Därtill bör unionen sträva efter att uppmuntra kandidatländer och potentiella kandidatländer både att i högre grad medverka i befintliga strukturer som ECNN (och eventuellt Europol och Eurojust) och anta och tillämpa EU:s regelverk.

3. *Hjälp till tredjeländer för att öka deras effektivitet både när det gäller minskning av efterfrågan och minskning av tillgången på narkotika, bland annat genom närmare samarbete inom EU och genom integrering av strävandena att ta itu med narkotikaproblemet i de yttre förbindelserna och utvecklingssamarbetet.*
Nya samarbetsavtal mellan EU och tredjeländer bör även i fortsättningen inbegripa en särskild klausul om samarbete vid narkotikabekämpningen. Denna klausul bör vara skräddarsydd för det relevanta området eller landet och bör alltid grunda sig på de principer man enades om vid den tjugonde extra sessionen i Förenta nationernas generalförsamling (en väl avvägd och integrerad metod med delat ansvar). Dessutom bör utvärderingen av EU:s samarbetsprogram inbegripa en utvärdering av narkotikabekämpningsprojekt.

[3] I rådets slutsatser om förbindelserna mellan EU och FN, som antogs i december 2003, förklarade rådet bland annat att det är fast beslutet att förbättra samstämmigheten i EU:s budskap inom FN genom lämplig hantering av EU:s uttalanden och en bättre samordning när det gäller stöd.

Det är uppenbart att en politik kan vara effektiv endast om den fastställer tydliga prioriteringar. Handlingsplanerna beträffande tredjeländer bör förbli en hörnsten i unionens narkotikasamarbete med tredjeländer. EU:s strävanden bör grunda sig såväl på det särskilda landets eller områdets betydelse för narkotikaproblemet i unionen som på narkotikaproblemets inverkan på en hållbar utveckling i det området. En integrering av hänsyn till narkotikaproblemet i utvecklingssamarbetet kan också (bland annat genom erbjudande av alternativa sätt att förtjäna sitt uppehälle) vara till stor hjälp när det gäller att förstärka hållbarheten hos EU:s strävanden att minska tillgången på narkotika och följderna av narkotikamissbruk. EG:s budget för yttre förbindelser, inbegripet den tematiska budgetposten för narkotikabekämpning, bör återspegla dessa prioriteringar. EU kan och bör bättre utnyttja sin kollektiva insikt, know-how och expertis i kontakterna med tredjeländer på narkotikaområdet.

6. Övergripande tema: Information och utvärdering

På området för information och utvärdering skall EU:s narkotikastrategi 2005–2012 ha följande konkreta, fastställbara resultat:

En mätbar och varaktig förbättring av den kunskapsbas, den kunskapsinfrastruktur och det samarbete som krävs för politiken för minskning av efterfrågan och minskning av tillgången på narkotikaområdet, samtidigt som den befintliga FoU-potentialen utnyttjas bättre, vilket skall leda till bättre förståelse av narkotikaproblemet och en optimal reaktion på det.

Varje enskild handlingsplan bör innehålla en förteckning över prioriterade forskningsämnen. EU:s ramprogram för forskning bör ta hänsyn till dessa prioriteringar inom EU:s narkotikapolitik när ansökningar om finansiering av forskning behandlas.

Med hänsyn till problemets karaktär och behovet av att uppnå mervärde på europeisk nivå kommer rådet och kommissionen att prioritera följande områden:

1. Bättre utnyttjande av EU:s kunskapsinfrastruktur på narkotikaområdet genom att fastställa befintlig potential och kapacitet, genom att fastställa och avhjälpa med brister och genom att på nytt tänka igenom och integrera fördelningen av uppgifter inom narkotikapolitikområdet, särskilt genom att bygga vidare på den insikt som finns att tillgå inom Pompidougruppen, WHO och FN:s drog- och brottsbekämpningsbyrå.

I samband med dessa strävanden måste man även beakta befintliga ramar och organ i medlemsstaterna.

2. Utveckling och bevarande av kvalitetsstandarder inom alla områden av EU:s narkotikapolitik, även resultatindikatorer och etiska riktlinjer och riktlinjer för god praxis, vilket skall leda till en kontinuerlig process av kvalitetsbedömning vid flera tillfällen av åtgärder och ingripanden.

3. Förbättrad kvalitet på EU:s politik, åtgärder och ingripanden på narkotikaområdet genom underlättande av oberoende utvärdering och forskning och genom underlättande och upprätthållande av övervakningssystem av hög kvalitet. De åtgärder som ingår i handlingsplanerna bör vara evidensbaserade.

4. Utveckling och upprätthållande av storskalig överföring och spridning av kunskap och erfarenhet och av pålitlig och relevant information om narkotika, genom detaljerade och hållbara kommunikationsstrategier på EU-nivå och inom medlemsstaterna, med inriktning på alla som är i behov av sådan information antingen yrkesmässigt eller personligen. Särskild tonvikt bör läggas vid utbyte av information om nya trender i narkotikamissbruket och bland narkotikamissbrukare. På detta område bör ECNN utveckla ett ännu närmare samarbete med de 25 medlemsstaterna genom de nationella kontaktpunkterna.